
ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΝΙΚΟΛΟΥΛΗ

Θα γίνω σκιά σου

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΒΑΣΙΣΜΕΝΟ ΣΕ ΛΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ

Γεγονότα πραγματικά έδωσαν την έμπνευση για τη μυθοπλασία αυτού του βιβλίου. Ονόματα προσώπων και τοπωνύμια είναι προϊόντα φαντασίας.

© Copyright Αγγελική Νικολούλη – Εκδόσεις Καστανιώτη Α.Ε.,
Αθήνα 2020

Τη έκδοση: Νοέμβριος 2020

Απαγορεύεται η αναδημοσίευση ή αναπαραγωγή του παρόντος έργου στα σύναρθρα του ή τριγμάτων του με οποιουδήποτε τρόπο, καθώς και η μετάφραση ή διαποστολή του ή εκμετάλλευσή του με οποιουδήποτε τρόπο αναπαραγωγής έργου λόγου ή τέχνης, σύμφωνα με τις διατάξεις του ν. 2121/1993 και της Διεθνούς Σύμβασης Βέρνης-Παρισού, που κυρώθηκε με το ν. 100/1975. Επίτης απαγορεύεται η αναπαραγωγή της στοχευθείας, πελματούρης, εξωφύλλου και γενικότερα της όλης αυθητικής εμφάνισης του βιβλίου, με φωτοτυπία, γλεκτρονικές ή οποιεσδήποτε άλλες μεθόδους, σύμφωνα με το άρθρο 51 του ν. 2121/1993.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΚΑΣΤΑΝΙΩΤΗ Α.Ε.

ΓΡΑΦΕΙΑ: Θεμιστοκλέους 104, 106 81 Αθήνα

ΒΙΒΛΙΟΠΟΛΕΙΟ: Ζαλόγγου 11, 106 78 Αθήνα

Τ 210-330.12.08 – 210-381.63.10 FAX: 210-382.25.30

e-mail: info@kastaniotis.com

www.kastaniotis.com

ISBN 978-960-03-6821-5

ΑΥΤΟ ΤΟ ΒΙΒΛΙΟ
ΤΥΠΩΘΗΚΕ
ΣΕ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟ
ΧΑΡΤΙ @

ΚΕΦΑΛΑΙΑ

Πίσω απ' την κουρτίνα	11
Άγρια ψυχή	21
Η γυάλινη σφαιρά	23
Ταξίδι στην αθωότητα	34
Στους ρυθμούς της σάμπας	46
Το σκίτσο	55
Μυστικό στον σκληρό δίσκο	68
Σκοτσέζικο ντους	79
Ομορφη σαν Αφροδίτη	96
Ρεβεγιόν για δύο	108
Το κάδρο των υπόπτων	122
Έρωτας	137
Τετ-α-τετ	145
Τρόμος στις σκάλες	161
Συναγερμός μες στη νύχτα	170
Ραντεβού με τον ύποπτο	186
Οργισμένη αγάπη	204
Η νοσοκόμα	215

❀ ΑΓΓΕΛΙΚΗ ΝΙΚΟΛΟΥΛΗ ❀

Κλειδωμένη καρδιά	228
Η τελευταία κλήση	235
Παγίδα	249
Το κλειδί του γρίφου	260
Φως στο σκοτάδι	268
Ανατροπή	277
Θεία δίκη	287

στις «Κατερίνες» όλοι του κόσμου

ΑΘΗΝΑ, ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 1977

§

Πίσω απ' την κουρτύνα

KOITAE ανόρεχτα μέσα απ' τον μεγάλο καθρέφτη τα παπιγιόν και με ένα νεύμα έδειξε αυτό που θα φορούσε.

«Δεν άκουσα τι είπες...» Η δυνατή φωνή της τον επανέφερε στην τελετουργία του ντυσίματος. «Το μπλε ή το γαλάζιο προτιμάς; Είναι βελούδινα και ταιριάζουν με το κοστούμι σου».

«Το γαλάζιο, παρακαλώ».

Συγκατένευσε με ελαφρύ μειδίαμα. Τράβηξε από τον διθέσιο καναπέ το μαύρο μαξιλάρι με τα χρωματιστά κεντίδια. Το εναπόθεσε στις άκρες των ποδιών του και ακούμπησε μαλακά τα γόνατά της. Την ευχαριστούσε να γονατίζει μπρος στον όμορφο μοναχογιό της, να φτάνει το δικό του ανάστημα και να τον ντύνει.

Η μαντάμι Βαλερύ της έδωσε το μπλε παντελόνι και το αγόρι επανέλαβε τις γνωστές κινήσεις του. Έβγαλε το λευκό μπουρνούζι και κάλυψε με τα χέρια το σλιπόκι του, κοκκινίζοντας ελαφρά. Ήξερε πως οι γυναίκες που τον έβλεπαν

ήταν εκεί για να εκπληρώνουν τις επιθυμίες του, όπως του θύμιζε η μητέρα του, αλλά ένιωθε ντροπή μπροστά τους.

Ακούμπησε τα χέρια στους ώμους της, σηκώνοντας εναλλάξ τα πόδια του για να την διευκολύνει με το παντελόνι. Του φόρεσε το λευκό βαμβακερό πουκάμισο και έσφιξε στην αδύνατη μέση του τη δερμάτινη μπλε ζώνη. Για να περάσει το φιόγκο γύρω από το λαιμό, τέντωσε το σώμα της. Στον καθρέφτη δεν έβλεπε το είδωλό του αλλά τη λεπτή πλάτη της που κάλυπτε το σκουρό σάλι. Του άρεσαν του Δημήτρη τα μαλλιά της μητέρας του όπως τα έβλεπε από τον καθρέφτη. Μαύρα, μακριά και κυματιστά. Ήθελε τόσο πολύ να τα ανακατέψει όπως έκανε μικρούλης, αλλά θα τον μάλωνε γιατί δεν το θεωρούσε πρέπον.

Έδεσε σφιχτά τα κορδόνια στα μπλε παπούτσια του και σηκώθηκε όρθια. Το αγόρι άνοιξε σαν βεντάλια προς τα πίσω τα χέρια για το σακάκι. Η τελευταία πινελιά ήταν στα μαλλιά του. Του χτένισε μαλακά τις καστανές μπούκλες του ισιώνοντας τη χωρίστρα και τον έπιασε δυνατά από τους ώμους. Τώρα τα είδωλα στον καθρέφτη ήταν δύο. Το δικό του και της μητέρας του, που τον κοίταζε με θαυμασμό.

«Τι όμορφο γιο έχω εγώ! Πόσο πολύ το αγαπώ αυτό το αγόρι...»

Το πεταχτό φιλί που του έδωσε επισφράγισε τα λόγια της. Το παιδί άγγιξε το μητρικό φιλί και δεν έπαιρνε το χέρι του από το μάγουλο, σαν να φοβόταν μη σβήσει τα ίχνη της αγάπης της.

❀ ΘΑ ΓΙΝΩ ΣΚΙΑ ΣΟΥ ❀

«Μας κάνεις πολύ περήφανες εμένα και τη γιαγιά με τις επιδόσεις σου στη μάθηση. Μια μέρα όλοι θα μιλούν για σένα. Για τον καθηγητή καρδιολογίας Δημήτρη Δενέγρη, που θα ακολουθήσει την παράδοση της οικογένειάς μας. Του παππού σου, γιατί ο πατέρας σου δεν έχει τίποτα να επιδείξει. Ένας άξεστος επαρχιώτης έμεινε, στο εμπόριο υφασμάτων της Ερμού...»

Ενιωσε ένα τσίμπημα στην καρδιά του. Ήθελε να πει κάτι θετικό για τον πατέρα του, αλλά εκείνη τη στιγμή τον είδε μέσα από τον καθρέφτη. Στεκόταν στην πόρτα του δωματίου με τα χέρια στη μέση και το πρόσωπο συννεφιασμένο. Γύρισε προς το μέρος του να τον χαιρετήσει, όμως το χέρι της μητέρας του έπεσε βαρύ στον ώμο του και τον καθήλωσε στο σημείο όπου βρισκόταν.

«Βρήκες το δρόμο για το σπίτι;» τον ρώτησε ψυχρά.

Ο πατέρας την αγνόησε.

«Για πού το βάλατε κι έντυσες έτσι το παιδί;»

«Έχουμε μάθημα μουσικής. Θα έρθει ο δάσκαλος του πιάνου και θέλω τον Δημητράκη μου άψογο. Πολύ που σε νοιάζει όμως τι κάνει ο γιος σου. Ούτε που ασχολείσαι με τη μόρφωσή του».

«Για το μάθημα του πιάνου μες στο σπίτι έντυσες ένα επτάχρονο αγόρι σαν γαμπρό;»

Το βλέμμα της τον κάρφωσε περιφρονητικά.

«Πας καλά; Θα μου το χαλάσετε το παιδί εσύ κι η μάνα σου κι η νταντά που του έχεις λες κι είναι μωρό».

«Ο Δημήτρης είναι γόνος αριστοκρατικής οικογενείας.

Οι αριστοκράτες, να σου θυμίσω για πολλοστή φορά, εκπαιδεύονται από μικρή ηλικία».

«Α, εσύ βάρυνες. Τρελογιατρός πρέπει να σε δει».

Ο Δημήτρης πίεσε δυνατά τα αυτιά του με τα χέρια και η Γαλλίδα νταντά τον απομάκρυνε από το δωμάτιο. Κάθε φορά που οι γονείς του συναντιούνταν, οι καβγάδες τους ακούγονταν απ' άκρη σ' άκρη στο πελώριο σπίτι. Το παιδί κρυβόταν στις ντουλάπες για να μην τους ακούει, κι ας τον τρόμαζε το σκοτάδι.

Η ανάγνωση της παρτιτούρας τον δυσκόλευε και έδωσε όλο το βάρος εκεί, ελευθερώνοντας το μυαλό του από τη σκηνή του καβγά. Η μητέρα και η γιαγιά του αγαπούσαν το πιάνο και του έδωσαν τα πρώτα μουσικά μαθήματα από πέντε χρόνων. Του άρεσε να μελετούν σονατίνες του Κλεμέντι, που του μάθαιναν το βασικό φρασάρισμα και την τοποθέτηση των δαχτύλων στο κλαβιέ.

Η μητέρα του δύμως ήθελε να τον διδάξει έμπειρος δάσκαλος, έτσι δυο φορές την εβδομάδα, τα απογεύματα, ερχόταν στο σπίτι τους στην Πλάκα ο κύριος Νεκτάριος Σκιαδάς. Ήταν νέος, ωραίος και χαμογελαστός άνθρωπος. Ο Δημήτρης περνούσε ευχάριστα μαζί του, γιατί δεν του φερόταν με αυστηρότητα όπως τα μέλη και το προσωπικό της οικογένειας. Η γρεμία στις κινήσεις και στο λόγο του, η υπομονή και η εξήγηση μουσικών δυσκολιών, τον βοηθούσαν. Έπαιζαν απλά και πιο σύνθετα ρυθ-

μικά σχήματα. Πειραματίζονταν με εναλλαγές τονικοτήτων και δοκίμαζαν πιο εκφραστικούς χρωματισμούς, υφές και χροιές. Όπως στο σημερινό μάθημα. Το επτάχρονο αγόρι ήταν ένιωθε ώριμος πιανίστας. Έτσι δεν ξεκίνησαν κι οι αγαπημένοι του Μότσαρτ, Σοπέν και Ρούμπινσταϊν; Παιδιά-θαύματα δεν ήταν; Γιατί όχι κι αυτός;

«Τελειώσαμε για σήμερα, Δημήτρη. Σε κούρασα, αλλά είμαι ικανοποιημένος από την απόδοσή σου. Μπορείς να πας να παίξεις τώρα», του είπε ο δάσκαλος.

«Θέλω πιο δύσκολες εκτελέσεις, κύριε. Να παίξω μια σονάτα του Μότσαρτ;» τον ρώτησε με ενθουσιασμό ο μικρός, για να εισπράξει το χαμόγελό του.

«Μη βιάζεσαι. Τα έχουμε πει αυτά. Θέλεις δουλειά. Μπορούμε όμως στα επόμενα μαθήματα να μελετήσουμε τη Σονάτα για πιάνο № 8 σε λα ελάσσονα του Μότσαρτ. Είναι σημαντική και για έναν πρόσθιτο λόγο. Ο συνθέτης όταν την έγραψε έχασε την αγαπημένη του μητέρα».

Ο μικρός τον κοίταξε με μια έκφραση αδιόρατου πόνου, και ο δάσκαλος, που αντιλήφθηκε το λόγο, του χάιδεψε τρυφερά το κεφάλι.

«Δεν θα σκέφτεσαι τη δική σου μητέρα όταν παίζεις τη σονάτα. Εντάξει; Αν θες, σου αφήνω την παρτιτούρα».

Ήταν φανερό ότι ο κύριος Σκιαδάς είχε εντυπωσιάσει και τη μητέρα του, που μπήκε χαρούμενη στο δωμάτιο. Μιλούσε με τα καλύτερα λόγια γι' αυτόν και όταν τον χαιρετούσε κρατούσε το χέρι του για αρκετά λεπτά, κάτι που δεν συνήθιζε με άλλους. Το ίδιο έκανε και τώρα που τον

ρωτούσε για την εξέλιξή του. Του φάνηκε αλλαγμένη από πριν που τον έντυνε. Τα γαλάζια μάτια της έλαμπαν στο ολόλευκο πρόσωπό της και τα χείλη της ήταν πιο έντονα βαμμένα, κάτι που τον ενόχλησε. Φορούσε ένα μαύρο φόρεμα και όταν του γύρισε την πλάτη για να συνοδέψει το δάσκαλο στην έξοδο, πρόσεξε πως την είχε ακάλυπτη.

Να παιξει πού; Τα παιχνίδια στο δωμάτιό του ήταν ελάχιστα και τα είχε βαρεθεί. Η γιαγιά δεν επέτρεπε να έρχονται στο σπίτι συμμαθητές από το Κολλέγιο Αθηνών. Δεν τον άφηναν να παιξει στην αυλή για να μη χτυπήσει ή λερωθεί. Μόνο με τον πατέρα του κλοτσούσαν κάπου κάπου μια μπάλα, παρά τις αντιρρήσεις μαμάς και γιαγιάς.

Χάιδεψε τα πλήκτρα του πιάνου και συγκεντρώθηκε σε αυτό που του άρεσε περισσότερο, μαζί με το διάβασμα. Στο δωμάτιο μελέτης και μουσικής υπήρχαν η κιθάρα του πατέρα του και το βιολί του παππού του, που είχε φύγει από τη ζωή πριν από χρόνια. Θα ήθελε να τα δοκιμάσει, αλλά η μαμά έλεγε ότι το πιάνο του ταίριαζε περισσότερο και συμφωνούσε μαζί της. Σκέφτηκε να μελετήσει τη σονάτα για τη μητέρα του Μότσαρτ. Δυσκολευόταν αλλά το πείσμα του τον κρατούσε εκεί, και όταν άρχισε να την κατανοεί, το καταχάρηκε.

Κάποιο λάθος φαίνεται ότι έκανε στην πορεία, γιατί το άκουσμα δεν ήταν αυτό που επιθυμούσε. Η μουσική ηχούσε στα αυτιά του παράξενα. Μελέτησε πάλι την παρτιτούρα και ξανάρχισε, αλλά συνέβη το ίδιο. Αφού γκρά-

στήκε το περιβάλλον του και συνειδητοποίησε πως κάποιος άλλος θύρωμας μπερδεύσταν με τις δικές του νότες. Προερχόταν από τα διπλανά δωμάτια του πατέρα του, πιθανότατα από το γραφείο του.

Είναι εδώ ο μπαμπάς μου. Δεν έφυγε! σκέφτηκε όλο χαρά και τινάχτηκε απ' το πιάνο.

Βγήκε από το δωμάτιο, που βρισκόταν στον δεύτερο όροφο του νεοκλασικού τους σπιτιού. Δίπλα από το ανοιχτό καθιστικό ήταν το γραφείο του πατέρα του. Το ησυχαστήριό του, δπως έλεγε. Εκεί μόνο ο ίδιος έμπαινε, χωρίς την άδεια της μητέρας του, και μάλιστα από την ενδιάμεση πόρτα που συνδεόταν με την κάμαρη του μπαμπά του. Ποτέ δεν ρώτησε γιατί δεν κοιμόταν με τη μαμά. Αν και μικρός, καταλάβαινε όσα δεν του έλεγαν οι μεγάλοι.

Κοντοστάθηκε να αφουγκραστεί αν ο πατέρας του ήταν μέσα. Ο θύρωμας που ξανάκουσε τον έπεισε για την παρουσία του. Άνοιξε την πόρτα, αλλά ο πατέρας του δεν ήταν εκεί. Το δωμάτιο άθικτο. Το κρεβάτι του στρωμένο. Πατώντας στις μύτες των ποδιών του, έφτασε στην εσωτερική πόρτα που οδηγούσε στο γραφείο και έπιασε το πόμολο. Ακούγονταν βοιγγητά, σαν κάποιος να πονούσε. Το παιδικό του μυαλό πέταξε αμέσως στο κακό. Αν ο μπαμπάς στεναχωρήθηκε πολύ και έπαθε κάτι; Μόνο αυτός ήταν εκεί. Η γιαγιά και η μαμά τέτοια ώρα συνήθιζαν να κάθονται στο σαλόνι για το απογευματινό τους τσάι. Το προσωπικό βρισκόταν στις δουλειές του. Έστριψε φο-

βισμένος το πόμολο και άνοιξε την πόρτα. Οι κραυγές που ακούγονταν καθαρά στο μεγάλο δωμάτιο τον αναστάτωσαν γιατί παρόμοιες δεν είχε ξανακούσει. Στο Κολλέγιο, όταν χτυπούσαν στο παιχνίδι συμμαθητές του και πονούσαν, δεν φώναζαν έτσι. Σύρθηκε στο πλάι, προς την μπαλκονύπορτα με τη μακριά βελούδινη κουρτίνα, και κρύφτηκε πίσω της.

Η πρώτη εικόνα που αντίκρισε όταν τράβηξε αθόρυβα την κουρτίνα ήταν σαν δυνατό χαστούκι. Μια γυναίκα ξαπλωμένη στο μεγάλο γραφείο του πατέρα του με τα πόδια της ψηλά. Ένας άντρας στεκόταν όρθιος μπροστά της. Ήταν γυμνός και ο ποπός του κουνιόταν μπρος πίσω γρήγορα και ρυθμικά.

Έκλεισε σφιχτά τα μάτια και χώθηκε στην κρυψώνα του με την καρδιά του να χτυπάει δυνατά.

Ο άντρας κάτι ζητούσε απ' τη γυναίκα. Της το επαναλάμβανε με φωνή σιγανή. Εκείνη απαντούσε βραχγά με λέξεις ακαταλαβίστικες...

Έβγαλε το κεφάλι απ' την κουρτίνα και κοίταξε δειλά. Το ζευγάρι βρισκόταν τώρα στο κέντρο του δωματίου και η γυναίκα ήταν κι αυτή γυμνή. Την είδε να γονατίζει. Η πλάτη της, τα μακριά μαλλιά της... Η εικόνα ήταν ίδια με αυτήν του καθρέφτη... Ο άντρας ανακάτευε τα μαλλιά της και την φιλούσε στο στόμα. Όταν σήκωσε το πρόσωπό του, τον αναγνώρισε. Ο κύριος Σκιαδάς. Ο δάσκαλος του πιάνου.

Η καφέ βαριά κουρτίνα γλίστρησε από το χέρι του κι

αυτός ακούμπησε στον τοίχο για να μην πέσει. Το γαλάζιο παπιγιόν που του είχε φορέσει η μητέρα έσφιγγε το λαιμό του και του έκοβε την ανάσα. Το τράβηξε με δύναμη και το πέταξε εκεί, πίσω απ' την κουρτίνα... Τα μάτια του έτσουζαν, αλλά ήθελαν να δουν τη γυναίκα που έκανε αυτά τα άσχημα πράγματα μες στο σπίτι του. Στο γραφείο του πατέρα του. Προσπάθησε απ' την κρυψώνα του να διακρίνει καθαρά τις εικόνες, γιατί το φως της χειμωνιάτικης μέρας που έφτανε στο δωμάτιο χανόταν σιγά σιγά. Οι σκιές έπαιζαν με τα σκουρόχρωμα έπιπλα και μ' αυτά τα αηδιαστικά γυμνά κορμιά. Η κακιά κυρία είχε αλλάξει θέση και το πρόσωπό της ήταν στραμμένο τώρα προς εκείνον, με τα μάτια κλειστά.

Το τρέμουλο του λύγισε τα πόδια. Η μαμά του. Αυτή η γυμνή γυναίκα ήταν η μητέρα του, αυτή που λάτρευε και σεβόταν. Εκείνη κι ο δάσκαλος μούγκριζαν σαν άγρια ζώα. Το όμορφο πρόσωπό της, που το χάιδευε μικρούλης, δεν ήταν ολόλευκο όπως του άρεσε αλλά κόκκινο σαν τη φωτιά στο τζάκι.

Η άκρη της κουρτίνας γλίστρησε από τα χέρια του και τον έκρυψε. Το παιδικό κορμί σύρθηκε από τον τοίχο στο πάτωμα, δίπλα στο μπαλκόνι. Στην αυλή οι σκιές έπεφταν στα φύλλα των δέντρων και ο δυνατός αέρας που τα μαστίγωνε ολοκλήρωνε το σκηνικό του φόβου του. Το κεφάλι του πονούσε. Τα χείλη του τρεμόπαιζαν και τα δόντια του χτυπούσαν δυνατά σαν ταμπούριο σε παρέλαση. Ανακατευόταν. Θα έκανε εμετό. Ήθελε να φύγει γρήγορα

από αυτό το δωμάτιο. Η ενδιάμεση πόρτα ήταν μισάνοιχτη όπως την άφησε. Δεν ένιωθε τα πόδια του. Μπουσούλισε σαν μωρό προς τα κει χωρίς να κοιτάξει πίσω. Ούτε κατάλαβε πώς βρέθηκε στο δωμάτιό του. Το μόνο που θυμόταν μετά ήταν τα μάτια της νταντάς του ορθάνοιχτα από τον τρόμο και τα δυνατά χέρια της που τον άρπαξαν πριν σβήσει...

Η θολή εικόνα της γυναίκας που ήταν σκυμμένη πάνω απ' το κρεβάτι του γινόταν όλο και πιο καθάρια. Ήταν εκείνη. Έπιασε το ζεστό του πρόσωπο με τα χέρια της τα παγωμένα και έσκυψε να τον φιλήσει. Το παιδί τραβήχτηκε απότομα μακριά της με μια έκφραση αηδίας και κουκουλώθηκε με τα σκεπάσματα να μην την βλέπει.

ΑΘΗΝΑ, ΤΡΙΑ ΧΡΟΝΙΑ ΜΕΤΑ

§

Άγρια ψυχή

Ο ΚΑΙΡΟΣ είχε ένα αγρέμα εκείνη τη νύχτα του Φλεβάρη. Η βροχή με την ορμή της λες κι ήθελε να θρυμματίσει τα ψηλά τζάμια του παλιού τριώροφου αρχοντικού. Τα αστραπόβροντα έπεφταν το ένα μετά το άλλο κι έστηναν σκηνικό τρόμου. Βγήκε από το δωμάτιο για να ελέγξει την κατάσταση στο σπίτι και τον είδε... Στεκόταν στο χολ με τις πιτζάμες και τις παντόφλες του. Σαν να την περίμενε. Τον πλησίασε με ένα ζεστό χαμόγελο και άπλωσε το χέρι της. Ήξερε πως την είχε δει με τον εραστή της εκείνο το απόγευμα. Το κατάλαβε από την ανοιχτή πόρτα του γραφείου, από τα ακραία σημάδια που διέκρινε μετά... Απορούσε μόνο τι είχε απογίνει το γαλάζιο παπιγιόν που φορούσε στο μάθημα μουσικής και δεν βρέθηκε ποτέ. Προσπάθησε με κάθε τρόπο να εξαγοράσει τη σιωπή του. Όταν συνειδητοποίησε πως ήταν δεδομένη, έπαψε να ανησυχεί και ξανάγινε ακλόνητη, ατσαλάκωτη. Πίστευε πως με τον καιρό ο γιος της θα ξεχνούσε και η βουβή οργή του θα έσβηνε. Άλλα είχαν περάσει τρία χρόνια

και ακόμα διαπίστωνε το αντίθετο. Μαζί της γινόταν ολόενα και πιο επιθετικός, ενώ δενόταν όλο και περισσότερο με τον πατέρα του.

«Ελα, Δημήτρη μου, πάμε στο δωμάτιό σου να κοιμηθείς...»

Επιασε ανέκφραστος το χέρι της και το κράτησε σφιχτά. Έκανε λίγα βήματα προς τα πίσω τραβώντας την μαζί του και έφτασαν στη μεγάλη σκάλα. Εκείνη, χωρίς να αντιληφθεί πώς, έχασε το κεφαλόσκαλο κάτω από τα πόδια της και βρέθηκε στον αέρα. Η καρδιά της άδειαζε και φτερούγιζε στο κενό που έχασε και την ρουφούσε. Κατρακύλησε στις ξύλινες σκάλες χωρίς κραυγή, σαν χιονόμπαλα που διαλυόταν. Ο γιος της κατέβηκε αργά τα σκαλοπάτια και βρέθηκε από πάνω της. Το σοκ τής έκοψε τη λαλιά και το μούδιασμα με τους υπόκωφους πόνους στο κορμί την παρέλυαν. Βρήκε κάποιες λιγοστές δυνάμεις και σφίγγοντας τα δόντια σύρθηκε για να στηριχθεί στα πόδια του παιδιού της, μήπως και σηκωθεί. Εκείνο στεκόταν ασάλευτο. Τίναξε με δύναμη τα άκρα του για να ελευθερωθεί από το άγγιγμά της, ενώ την κάρφωνε με μίσος. Η μάνα γαντζώθηκε πάνω του και τον κοίταζε ικετευτικά, με τη γυαλάδα του τρόμου στα ανοιχτόχρωμα μάτια της. Το αίμα έτρεχε από το μέτωπο και τα χείλη της, βάφοντας το λευκό της πρόσωπο. Το παιδί δεν αντιδρούσε. Μόνο τα μάτια της άγριας ψυχής του μιλούσαν. Και εκείνη χάθηκε στα σκοτάδια τους...

ΑΘΗΝΑ, ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΣ 2015

§

Η γυάλινη σφαίρα

XΙΟΝΙΑ στην Πλάκα! Πόσα χρόνια έχει να δει τέτοιο θέαμα; Η μήπως δεν έχει ξαναδεί;

Τυλίγει το λαιμό του με το ολόμαλλο κασκόλ και σηκώνει το γιακά του παλτού του για να προφυλαχτεί από τον παγωμένο αέρα. Ο λιθόστρωτος δρόμος γλιστρά επικίνδυνα. Ο Δημήτρης Δενέγρης προσπαθεί να ισορροπήσει στητός, κρατώντας στο ένα χέρι τη δερμάτινη ιατρική του τσάντα και στο άλλο την ομπρέλα κλειστή.

Απόψε δεν ακούει τον ήχο από το πέρασμά του στα πλακόστρωτα στενά αλλά αυτούς τους αποκριούστικους θορύβους που του τρυπούν τα τύμπανα και βεβηλώνουν τη γειτονιά του. Τη συνοικία των θεών. Τις μέρες του αποκριάτικου γλεντιού φροντίζει να λείπει από την Πλάκα γιατί του προκαλεί εκνευρισμό το λαϊκό ζεφάντωμα. Οι γυναίκες της οικογένειας, αν και γνωρίζουν την απέχθεια που τρέφει για τέτοιου είδους πανηγύρια, αυτή τη νύχτα της Τσικνοπέμπτης θυμήθηκαν τα προβλήματα που πρέ-

πει να τους λύσει. Για τα δικά του ποτέ δεν ρώτησαν. Και σήμερα είναι βαριά...

Όπου κι αν γυρνά το βλέμμα του, η χιονισμένη Πλάκα τον γοητεύει. Περισσότερο τα πολύχρωμα φώτα, που αιωρούνται έξω από μαγαζιά και δέντρα. Δίνουν μια αλλόκοτη χροιά στο σκοτάδι και στα γυμνά κλαδιά που έχουν καλυφθεί απ' τις νιφάδες του χιονιού.

Στην οδό Αγγέλου Γέροντα πέφτει πάνω σε παρέες μασκαρέμένων και τις προσπερνά αδιάφορα. Με χιόνι, αέρα, τσουχτερό κρύο, και δεν ενωούν να πάνε σπίτια τους. Στην πλατεία Φιλομούσου Εταιρείας ο κόσμος είναι ακόμα περισσότερος. Μια αποκριάτικη πομπή από δεκάδες άτομα με γαϊτανάκι και εθιμικά δρώμενα έχει κλείσει το χώρο. Πανδαιμόνιο από νταούλια, γκάιντες, μαντολίνα και σφυρίχτρες.

Σκέφτεται να αλλάξει διαδρομή, αλλά δεν προλαβαίνει, εγκλωβίζεται ανάμεσά τους και ξαφνικά νιώθει στο κεφάλι του ένα δυνατό χτύπημα. Αναζητά οργισμένος μες στο μπουλούκι με τα ξεφωνητά το μασκαρά που τόλμησε να τον χτυπήσει και βλέπει την ξανθιά γυναίκα με το πλαστικό ρόπαλο στα χέρια να τον κοιτάζει προκλητικά. Είναι νεαρή και το μακιγιάζ της έντονο. Με την αποκριάτικη αμφίεση, μοιάζει με ιερόδουλη που βγήκε βιαστικά από συνουσία ξεχνώντας τη φούστα της. Κολλάει με θράσος πάνω του και τραβάει απ' την κόκκινη ζαρτιέρα της αναπτήρα. Ανάβει τσιγάρο στη μακριά μαύρη πίπα, φυσάει τον καπνό στο πρόσωπό του και τρίβεται ξεδιάντροπα

❀ ΘΑ ΓΙΝΩ ΣΚΙΑ ΣΟΥ ❀

στο καφέ κασμιρένιο παλτό του. Με το κομψό, ακριβό του ντύσιμο, μοιάζει να ήρθε από άλλον πλανήτη. Μια απόκοσμη αντίθεση.

«Μμμ... Τι όμορφος άντρας! Τι ντύθηκες, μωρό μου;
Μπραντ Πιτ;»

Την σπρώχνει με αποστροφή και τινάζει από πάνω του τα μαδημένα κόκκινα φτερά της.

«Je ne comprends pas. Je ne suis pas d'ici...» λέει σε άπταιστα γαλλικά –και εύχεται να ήταν αλήθεια, να μην καταλάβαινε, να μην ήταν από δω– και συνεχίζει για το σπίτι του, ανοίγοντας δρόμο μέσα από το μπουλούκι με τις σερπαντίνες και τα κομφετί.

Τα γαλλικά είναι η δεύτερη μητρική του γλώσσα, που την εξάσκησε μένοντας για χρόνια στο Παρίσι. Την ειδικότητα στην πλαστική χειρουργική εκεί την ολοκλήρωσε και σχεδίαζε να ζήσει στη χώρα που τον ενέπνεε. Άλλα τα πάντα ανατράπηκαν όταν πέθανε ξαφνικά ο αγαπημένος του πατέρας, ο μεγαλέμπορος υφασμάτων Κώστας Δενέγρης. Οι γυναίκες, που έμειναν χωρίς άντρα να τις φροντίζει, απαλτησαν από τον ίδιο να επιστρέψει στην Αθήνα και να εργαστεί σε μεγάλη ιδιωτική κλινική.

Στο τριώροφο νεοκλασικό τους με την κεραμοσκεπή και τα ακροκέραμα, το χιονισμένο νυχτερινό ντεκόρ είναι εξίσου ονειρεμένο. Οι φανοστάτες... Τι υπέροχη εικόνα... Έτσι όπως τρεμοπαίζει το χλομό φως των φανών κάτω απ' το πέπλο του χιονιού, δημιουργεί σκηνικό γαλλικού φιλμ νουάρ.

Ρίχνει μια ματιά στο γκαράζ από τη μαύρη καγκελόπορτα. Τα πολυτελή αυτοκίνητα της οικογένειας όντως προστατεύονται από την κακοκαιρία με το στέγαστρο που τοποθέτησαν πρόσφατα σε αρμονία με την αρχιτεκτονική του κτηρίου. Στέκεται μπρος στη βαριά ξύλινη πόρτα, αλλά δεν την ανοίγει με τα κλειδιά του. Θέλει να ελέγξει πόσο σβέλτη και υπεύθυνη είναι η νέα οικιακή βοηθός που προσέλαβαν μαζί με το σύζυγό της.

Δίπλα στο παλιό ρόπτρο η μικρή χάλκινη πινακίδα θυμίζει με καλλιγραφικά γράμματα ότι το αρχοντικό είναι η «Οικία Καλλιφρονά». Του παππού του. Του Ιωάννη Καλλιφρονά, καθηγητή καρδιολογίας στο Πανεπιστήμιο Αθηνών, με τους επιφανείς ασθενείς και φίλους τους οποίους δεξιώνονταν σε αυτό το νεοκλασικό του 19ου αιώνα.

Χτυπά το κουδούνι και περιμένει χρονομετρώντας. Η Φιλιππινέζα κάνει τρία λεπτά να εμφανιστεί, χρόνος ανεκτός για μεγάλο σπίτι. Πριν ανοίξει, ρωτά ποιος είναι.

Ανεβαίνει τα πρώτα σκαλοπάτια νιώθοντας ένα ζεστό κύμα να τον τυλίγει. Αφήνει την ομπρέλα του στη θήκη, βγάζει τα γάντια και το κασκόλ, ενώ η γυναίκα τον βοηθά με το μακρύ παλτό του. Με μια βούρτσα απομακρύνει νιφάδες χιονιού και κομφετί και το κρεμά στην γκαρνταρόμπα. Το παχύ περσικό χαλί και ο κρυστάλλινος πολυέλαιος με τις ασορτί απλίκες στους τοίχους δημιουργούν μια ευχάριστη ατμόσφαιρα στο χώρο υποδοχής. Στο βάθος η μεγάλη ξύλινη σκάλα με την κουπαστή και τους πίνακες ζωγραφικής στον τοίχο οδηγεί στους δύο ορόφους με

τα υπνοδωμάτια και τους άλλους προσωπικούς χώρους. Από το χολ και την κουζίνα μπορεί να βγει στον κήπο με τους φοίνικες και τις αμυγδαλιές, που τώρα θα είναι χιονισμένα. Θα το ήθελε πολύ, αλλά πρέπει να δει τη γιαγιά και τη μητέρα του, γιατί είναι προχωρημένη η ώρα. Θα τα βιντεοσκοπήσει σε λίγο...

Ρίχνει μια ματιά στον όρθιο, χρυσοποίικιλτο καθρέφτη. Τινάζει απαλά από τα μαλλιά του το χιόνι, ισιώνει με αργές κινήσεις το μεταξωτό μπλε παπιγιόν και κουμπώνει το σακάκι του.

«Οι κυρίες σου είναι στο σαλόνι;»

«Στο δωμάτιο της γιαγιάς σας. Η κυρία Αμαλία δεν αισθάνεται καλά σήμερα».

Χαμογελά ειρωνικά. Οι γυναίκες του σπιτιού πάντα παθαίνουν κάτι όσο εκείνος απουσιάζει.

Το δυνατό χτύπημα του μπαστουνιού στο ξύλινο πάτωμα κάνει αισθητή την παρουσία της.

«Πού ήσουν; Γιατί άργησες; Καλούσα στο κινητό σου τηλέφωνο και δεν απαντούσες. Μετά το έκλεισες. Η γιαγιά δεν είναι καλά».

Στρέφεται δεξιά του, προς την είσοδο του σαλονιού. Η δίφυλλη καρυδένια πόρτα είναι ανοιχτή και η Αθηνά Δενέγρη στέκεται εκεί με το γνωστό αυταρχικό της ύφος.

«Όπως βλέπεις, μητέρα, αντιλήφθηκα το πρόβλημα απ' τις κλήσεις σου. Πάνω από δέκα, αν δεν κάνω λάθος...»

«Με ειρωνεύεσαι;»

Έχει γείρει μπροστά, στηριζόμενη με τα δυο της χέρια

στο μπαστούνι με την ασημένια λαβή, και τον κοιτάζει εξεταστικά. Η σκάλα, η πτώση πριν από τριάντα πέντε χρόνια, το απύχημα όπως χαρακτηρίστηκε και η αναπτηρία που την σημάδεψε. Οι δυο τους γνωρίζουν πολύ καλά τι είχε συμβεί. Η αδιόρατη απειλή της αποκάλυψης των ένοχων μυστικών τους κρατά δεμένους σε μια μουντή σχέση αδιάρρηκτης εξάρτησης.

Την παρατηρεί σιωπηλός. Στα εξήντα οκτώ της χρόνια διατηρεί την κατατομή αρχαίας Ελληνίδας, αλλά σαν ειδικός τελευταία βλέπει έντονα τα σημάδια της χαλάρωσης στο όμορφο πρόσωπό της. Στην πρότασή του για λεφτιγκη, η απάντησή της είναι σταθερή. Ένα μεγάλο όχι. Τον φοβάται. Τρέμει στη σκέψη ότι θα βρεθεί στα χέρια του ναρκωμένη, αντιμέτωπη με το νυστέρι του.

Χτυπά πάλι δυνατά το μπαστούνι της για να τον επαναφέρει στο τώρα.

«Δημήτρη! Περιμένω να μου δώσεις έναν επαρκή λόγο γιατί δεν απάντησες στις κλήσεις μου».

Τα μαύρα μαλλιά της, κομμένα σε καρέ μέχρι τους ώμους, τής ταιριάζουν. Παραμένει το ίδιο λεπτή και φαίνεται ιδιαίτερα κομψή με το ασπρόμαυρο σύνολο που φορά. Απαραίτητο συμπλήρωμα στις εμφανίσεις της, τα κοσμήματα από κίτρινο ή λευκό χρυσό που στολίζουν τον μακρύ λαιμό και τα χέρια της.

«Να εκλάβω τη σιωπή σου ως αδιαφορία;»

Δεν εννοεί να πάψει, κι αυτός δεν έχει καμία διάθεση για καβγά, ειδικά απόψε. Φοβάται μην υπερβεί τα όριά

του... Αποφεύγει την πύρινη ματιά της, ανεβαίνει τα τρία ξύλινα σκαλοπάτια σε σχήμα μισοφέγγαρου και κινείται στο σαλόνι. Η οικογένεια συνηθίζει να χαλαρώνει σε αυτό το άνετο δωμάτιο με τους κρυστάλλινους πολυελαίους, τα σκουρόχρωμα ιταλικά έπιπλα και τους ακριβούς πίνακες διάσημων ζωγράφων. Η μητέρα του, που ακολουθεί μουρμουρίζοντας, ξαναχτυπά, αυτή τη φορά στο χαλί, το αναθεματισμένο μπαστούνι. Την αγνοεί και συνεχίζει για το δωμάτιο της γιαγιάς.

Η Αμαλία Καλλιφρονά λάμπει ολόκληρη μόλις τον βλέπει.

«Ηρθες, Δημήτρη μου... Πόσο χαίρομαι. Είχα την αισθηση πως δεν θα σε ξαναδώ...»

«Μας έκανε την τιμή έστω και αργά», πετά το καρφί της εκείνη.

Η γιαγιά του είναι ξαπλωμένη στο μεταλλικό κρεβάτι της με τον ουρανό και την κουνουπιέρα δεμένη στους τέσσερις στύλους με δαντελένιους φιόγκους. Συμπληρώνει ενενήντα χρόνια ζωής σε λίγο, και τα ήγη της γοητείας της και της αριστοκρατικής της καταγωγής διακρίνονται ακόμα πάνω της. Είναι η μοναχούρη του Διονύση Καλλιγά, σπουδαίου νομικού, και της εφοπλίστριας Ερατώς Καυταντζόγλου, κάτι που φροντίζουν να του θυμίζουν συνεχώς.

Του αρέσει το δωμάτιό της. Στο κομό οι φωτογραφίες σε ασημένιες κορνίζες ζωντανεύουν ευτυχισμένες στιγμές της οικογένειας. Η ταπετσαρία με τα παστέλ ροκοκό σχέ-

δια παραμένει αναλλοίωτη στους τούχους. Η ξύλινη κουνιστή πολυθρόνα με την κεντητή μαξιλάρα στην πλάτη βρίσκεται στην ίδια θέση. Δίπλα στην μπαλκονόπορτα με θέα τον κήπο.

Του γνέφει να καθίσει πλάι της στην άκρη του κρεβατού. Βγάζει το σακάκι και το απλώνει στην καρέκλα του ξύλινου σαλονιού. Την φιλά στο μέτωπο και χαϊδεύει τα λευκά μαλλιά της που είναι μαζεμένα σε ένα κομψό σινιόν. Είναι το ίδιο αυταρχική και χειριστική όπως και η μητέρα του. Της έχει όμως αδυναμία και την προσέχει σαν μονάχριβος εγγονός που είναι.

Οι απλίκες στους τούχους φωτίζουν απαλά το υπνοδωμάτιο. Ανάβει τον μπρούντζινο πολυέλασιο με τις ζωγραφιστές λάμπες.

«Για να δούμε τι έχει η αγαπημένη μου γιαγιά».

Ακουμπά στο κομοδίνο την τσάντα του παραμερίζοντας το βαρύ ασημένιο κηροπήγιο και βγάζει τα ιατρικά σύνεργα.

«Τι νιώθεις; Πονάς κάπου;»

Του δείχνει την καρδιά της και αφήνεται χαλαρά να την εξετάσει. Δεν μπορεί να αποδεχτεί η Αμαλία το γεγονός ότι ο μοναδικός κληρονόμος της πήγε κόντρα στα δικά της θέλω και έγινε πλαστικός χειρουργός. Τον ήθελε καρδιολόγο, όπως ήταν ο παππούς του.

«Χρειάζεσαι ξεκούραση και τίποτ' άλλο», της λέει και κρατά τα χέρια της στα δικά του.

Η γερόντισσα αλλάζει χρώμα. Αρπάζει το δεξί του χέ-

ρι και εξετάζει αναστατωμένη τον καρπό. Η φωνή της ακούγεται πνιχτή.

«Τι σημάδια είναι αυτά;»

Φορά τα γυαλιά της να δει καλύτερα. Ο εγγονός της σαστίζει και τραβά απότομα το χέρι του. Η Αμαλία το ακινητοποιεί. Βγάζει απ' τη μανσέτα το χρυσό μανικετόκουμπο με τα αρχικά που η ίδια του δώρισε και σηκώνει το μανίκι.

«Βαθιές αμυχές από νύχια, σίγουρα γυναίκας. Πώς επέτρεψες να συμβεί αυτό;»

Τον κοιτάζει ερευνητικά. Εκείνος σκοτεινιάζει μεμιάς και τα χαρακτηριστικά του τραβιούνται. Η γερόντισσα ανησυχεί.

«Τι έγινε, Δημήτρη μου; Είναι κάτι σοβαρό;»

Η μητέρα του πλησιάζει με αργές κινήσεις. Σιωπηλή.

Ξαναβρίσκει την ψυχραυμία του. Παίρνει ενοχλημένος την τσάντα και το σακάκι του και ανοίγει την πόρτα.

«Είμαι σαράντα πέντε χρονών. Μπορείτε επιτέλους να το καταλάβετε και να πάψετε να με ελέγχετε με αυτόν τον εξευτελιστικό τρόπο;»

Την κλείνει με δύναμη αφήνοντας και τις δύο να πλέκουν σενάρια και να συνωμοτούν πίσω από την πλάτη του. Ακουμπά στον τοίχο παίρνοντας βαθιές ανάσες. Πώς στην ευχή παγιδεύτηκε έτσι; Γιατί δεν πρόσεξε κι έβγαλε το σακάκι αφήνοντας να φανούν τα σημάδια της;

Ανεβαίνει τη σκάλα και μπαίνει στο δωμάτιο του κλειδώνοντας την πόρτα. Η μητέρα του είναι ικανή να εισβά-

λει με το έτσι θέλω για έλεγχο. Αν και ανάπτηρη από το ένα πόδι, τα δεκαπέντε σκαλοπάτια τα καταφέρνει χωρίς κόπο. Οι καλύτεροι ορθοπαιδικοί χειρουργοί σε Ελλάδα και Γαλλία που την εξέτασαν πρότειναν ολική αρθροπλαστική και δύο μήνες φυσικοθεραπείες για να αποκατασταθεί το αριστερό ισχίο. Αυτή ανένδοτη.

«Το έχω αποδεχτεί ότι θα μείνω ανάπτηρη», του είπε με ύφος πονεμένο βγαίνοντας την τελευταία φορά απ' το ιατρείο ενός φίλου του.

Κι αυτός τι κάνει; Εισπράττει καθημερινά την τιμωρία που του επέβαλε. Για να προκαλεί τον οίκτο του και να τον κρατά κοντά της, επέλεξε να μείνει κουτσή.

Σπρώχνει εκνευρισμένος τον ολόσωμο ξύλινο καθρέφτη στη θέση που τον διευκολύνει, γιατί αυτή η καινούργια τον μετακινεί όταν καθαρίζει, παρόλο που της επέστησε την προσοχή. Θέλει να ελευθερωθεί απ' ό,τι τον πνίγει. Βγάζει το παπιγιόν του και το πετά στο πάτωμα. Ξεκουμπώνει το πουκάμισο και προσπαθεί να χαλαρώσει με ασκήσεις αναπνοής, απολαμβάνοντας παράλληλα τη θέα του εαυτού του στον καθρέφτη. Διακρίνει βαθύτερες γρατζουνιές στην άκρη του λαιμού του. Πλησιάζει και βλέπει κι άλλες στο αριστερό του αυτή.

«Διάβολε...» ξεστομίζει μέσα απ' τα δόντια του και φροντίζει αμέσως να τις απολυμάνει.

Το δωμάτιο είναι το παιδικό του και τον ηρεμεί. Του πρότειναν να κοιμάται στου πατέρα του, αλλά δεν ήθελε. Αντικατέστησαν μόνο τις βελούδινες κουρτίνες στα παρά-

❀ ΘΛ ΓΙΝΟ ΣΚΙΑ ΣΟΥ ❀

Θυρα με μεταξωτές σε μπεζ απόχρωση και άλλαξαν κρεβάτι και κομοδίνα επιλέγοντας μασίφ μαύρο σίδερο.

Τραβά τις κουρτίνες για να δει με τα εξωτερικά φώτα του κήπου τη χιονόπτωση που πυκνώνει. Μένει ξυπόλητος και κάθεται στο κρεβάτι. Το σκοτεινό βλέμμα του άντρα από τον πίνακα στον τοίχο βυθίζεται στην ψυχή του. Είναι η Μελέτη για αιδρική μάσκα του Νικολάου.

Ανοίγει το συρτάρι του κομοδίνου και βλέπει σαν χαμένος το μικρό παιχνίδι του. Μια χιονόμπαλα. Μια γυάλινη σφαίρα με νερό και χιόνι. Την κρατά απαλά στις χούφτες του. Στη βάση της δυο νέοι αγκαλιασμένοι. Ερωτευμένοι. Την κουνάει και το χιόνι της γίνεται ένα με το πυκνό που πέφτει απόψε. Θολώνει το γυαλί και το ζευγάρι εξαφανίζεται...

